

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: Ing. K. M.
bytem X

proti
žalovanému: Úřad pro ochranu osobních údajů
sídlem Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2020, č. j. UOOU-01533/20-4, a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2020, č. j. Tm 110/2020-24,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 10. 8. 2020 žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2020, č. j. UOOU-01533/20-4, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2020, č. j. Tm 110/2020-

24, kterým byla odmítnuta jeho žádost o informace ze dne 12. 2. 2020, podaná podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, kterou žalobce žádal o poskytnutí celého textu směrnice či pokynu, který upravuje evidenci judikatury správních soudů. Žalobou se žalobce domáhá zrušení obou rozhodnutí a uložení Nejvyššímu správnímu soudu povinnost poskytnout žalobci celý text směrnice či pokynu, který upravuje evidenci judikatury správních soudů.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce je toho názoru, že mu jím žádané informace měly být poskytnuty, neboť se netýkají rozhodovací činnosti správních soudů, na které by se vztahovala výjimka z poskytnutí informace podle § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Požadovaná směrnice či pokyn upravující evidenci judikatury správních soudů totiž není informací o tom, jak soudy rozhodují. Evidence judikatury následuje po rozhodovací činnosti a nemůže zpětně ovlivnit proces vedoucí k vydání rozhodnutí. Sám zákon o svobodném přístupu k informacím v § 11 odst. 4 písm. b) předpokládá poskytnutí rozhodnutí soudů jakožto výstupů rozhodovací činnosti. Není tedy zřejmé, proč by nemohla být poskytnuta rovněž obecná informace o tom, jak je s nimi nakládáno. Požadovaná informace se vztahuje k obecně nastaveným mechanismům evidence judikatury správních soudů, které mají svůj odraz na veřejně přístupné databázi na stránkách www.nssoud.cz, ve smyslu která rozhodnutí mají být evidována. Žalobce se neztotožňuje s názorem žalovaného, že i evidence judikatury je v širším rámci součástí rozhodovací činnosti soudů a upozorňuje na potřebu restriktivního výkladu výjimek z práva na informace. Nesouhlasí ani s názorem žalovaného, že by poskytnutím požadované informace mohla být ohrožena nezávislost či nestrannost soudní moci či autorita soudní moci. Naopak důležitým prvkem autority moci je důvěra ze strany veřejnosti, které svědčí otevřenost určité míry kritiky a veřejné kontrole. Na poskytnutí veřejné informace je veřejný zájem, přestože se podle správních orgánů jedná o výlučně vnitřní pokyn ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím a nevztahuje se tudíž k právům a povinnostem třetích osob. To, jakým způsobem je evidence vedena, může mít nepřímý vliv na koherenci a kvalitu rozhodování správních soudů apod., přičemž kvalita evidence může nepřímo ovlivnit kvalitu další rozhodovací činnosti. Pokud tedy správní soud systematicky pracuje s určitým informačním zdrojem, je legitimní, aby se veřejnost mohla seznámit s tím, jak kvalitní a propracovaný tento informační zdroj je.

III. Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě doručeném krajskému soudu dne 17. 9. 2020 žalovaný přestřel, že důvody, které vedly k odmítnutí informace, jsou důkladně zdůvodněny v odůvodnění napadeného rozhodnutí. V daném případě není pochyb o tom, že požadovaná informace je vnitřním pokynem povinného subjektu ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Důvodem, proč bylo toto fakultativní ustanovení uplatněno, je skutečnost, že požadovaný vnitřní pokyn upravuje postup soudců a dalších zaměstnanců Nejvyššího správního soudu. Jedná se o soupis postupů, které předchází vytvoření neveřejné databáze judikatury, která slouží potřebě soudu a tedy činnost podřaditelnou pod § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Vytváření interní databáze judikatury pro potřeby soudu je jednou z činností tvořící rozhodovací činnost soudu. Evidence judikatury přitom žádným způsobem nezasahuje do

práv žalobce ani dalších osob vně povinného subjektu. Všechna rozhodnutí jsou nadto plně dostupná na www.nssoud.cz, přičemž žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č. j. 9 As 178/2017-34.

4. Žalovaný se ztotožnil se žalobcem v tom, že k výlukám z práva na informace je třeba přistupovat restriktivně. § 11 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím upravuje fakultativní důvody pro odmítnutí žádosti, avšak § 11 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím stanovuje zákonné důvody, za jejichž splnění povinný subjekt informaci neposkytne. Právo veřejnosti na přístup k informacím z činnosti soudů je omezeno z důvodu ochrany nezávislosti a nestrannosti soudní moci. Judikatura Ústavního soudu, která se vztahuje na svobodu projevu a dle žalovaného ji lze použít také na právo na informace, dospěla k závěru, že nestrannost a autorita soudní moci mohou být legitimním cílem omezení svobody projevu (náleznost Ústavního soudu ze dne 5. 9. 2016, sp. zn. I. ÚS 2617/15). Pro zveřejnění informace pak neobstojí ani argument žalobce o veřejném zájmu, neboť jsou veřejně přístupné předpisy upravující zveřejňování rozhodnutí soudu i Směrnice č. 3/2017, kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, která v § 129 a následujících upravuje uveřejňování informací na internetových stránkách soudu. Evidence judikatury pro vnitřní potřeby soudu pak žádným způsobem nezasahuje do práv osob stojících vně povinného subjektu ani se nejedná o takové informace, které by obsahovaly výkladová pravidla k právním předpisům apod. nebo naplňovaly cíl sledovaný kontrolou výkonu soudní moci. Žalovaný proto navrhuje žalobu zamítnout jako zjevně nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.
6. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobce dne 12. 2. 2020 zaslal Nejvyššímu správnímu soudu žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 31. 7. 2020 (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), o poskytnutí informace, a to konkrétně celého textu směrnice či pokynu, který upravuje evidenci judikatury správních soudů. Nejvyšší správní soud jako povinný subjekt podle § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím žádost o poskytnutí informace svým rozhodnutím ze dne 27. 2. 2020, č. j. Tm 110/2020 – 4, odmítl. Uvedl, že podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím může povinný subjekt omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje k vnitřním předpisům a personálním předpisům povinného subjektu. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání doručené Nejvyššímu správnímu soudu dne 17. 3. 2020. Úřad pro ochranu osobních údajů jako příslušný odvolací orgán odvolání posoudil, a svým rozhodnutím ze dne 9. 4. 2020 zrušil rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a věc mu vrátil k novému projednání. Důvodem ke zrušení byla nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v neprovedení správního uvážení o tom, zda existuje legitimní důvod pro odmítnutí poskytnutí požadované informace, a nedostatečné zjištění stavu věci.

7. Nejvyšší správní soud žádost o poskytnutí informace opětovně posoudil a rozhodnutím ze dne 24. 4. 2020, č. j. Tm 110/2020 – 24, ji odmítl s tím, že směrnice o evidenci judikatury je výlučně informací vnitřního charakteru, nijak se neprojevuje v právech žadatele či jeho postavení, nepřispívá k žádné probíhající veřejné debatě a jejímu poskytnutí brání ochrana autority soudní moci, její nezávislost a nestrannost. Také proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání doručené Nejvyššímu správnímu soudu dne 15. 5. 2020, které Úřad pro ochranu osobních údajů napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu potvrdil.
8. Z obsahu směrnice č. 2/2013, o evidenci judikatury (ve znění směrnice č. 5/2019), (dále jen „směrnice o evidenci judikatury“) vyplývá, že slouží k zajištění úkolů, které pro Nejvyšší správní soud plynou ze soudního řádu správního, s ohledem na potřebu zabezpečit jednotu rozhodování, neboť soudce Nejvyššího správního soudu je při své rozhodovací činnosti povinen sledovat, zda právní názor, který zaujímá v přijímaném rozhodnutí, není v rozporu s právním názorem Nejvyššího správního soudu již dříve vysloveným v jiném rozhodnutí. Právě za tím účelem vede Nejvyšší správní soud počítačovou databázi, která je neveřejná.
9. Zákon o svobodném přístupu k informacím upravuje pravidla pro poskytování informací a podmínky práva svobodného přístupu k těmto informacím. Účelem poskytování informací je zajištění práva veřejnosti na přístup k informacím veřejného sektoru a tím veřejná kontrola výkonu státní (tedy i soudní) moci (FUREK, A. a kol. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 5 – 6). Povinným subjektem jsou podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Tyto subjekty mají povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti. Informací se přitom podle § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím pro jeho účely rozumí „jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního“ a zveřejněnou informací „taková informace, která může být vždy znovu vyhledána a získána, zejména vydaná tiskem nebo na jiném nosiči dat umožňujícím zápis a uchování informace, vystavená na úřední desce, s možností dálkového přístupu nebo umístěná v knihovně poskytující veřejné knihovnické a informační služby podle knihovního zákona“.
10. Poskytnout informaci je možné na základě žádosti nebo zveřejněním. Je-li poskytována informace na žádost, poskytuje se podle § 4a odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím způsobem podle obsahu žádosti. Formou zveřejnění povinné subjekty podle § 4b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím zveřejňují informace obsažené v jimi vedených nebo spravovaných registrech, evidencích, seznamech nebo rejstřících, které jsou na základě zákona každému přístupné a které lze využít při podnikání nebo jiné výdělečné činnosti, ke studijním nebo vědeckým účelům anebo při veřejné kontrole povinných subjektů, jako otevřená data.
11. Podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím může povinný subjekt omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.
12. Aplikace § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím má přitom dvě fáze. V první fázi je nutné informaci podřadit pod pojem „informace vztahující se výlučně k vnitřním

pokynům a personálním předpisům povinného subjektu“. Pokud informace splňuje příslušné znaky, nastupuje druhá fáze, ve které je nutné zdůvodnit nezbytnost omezení práva na informace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2017, č. j. 1 As 120/2017-37).

13. Povaze vnitřních aktů se věnoval již Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 20. 4. 2017, č. j. 1 As 120/2017-37, ve kterém uvedl, že vnitřním předpisem je abstraktní akt sloužící k uspořádání poměrů uvnitř jedné nebo více organizačních jednotek nebo zařízení veřejné správy, jehož vydání je závislé na právně zakotveném vztahu podřízenosti k vydavateli aktu. Za vnitřní pokyn podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím přitom lze považovat pouze takový, který naznačené znaky splňuje i obsahově, nikoli pouze formálně. Nestačí proto, aby byl předmětný pokyn nazván jako vnitřní. Předmětem vnitřních pokynů mohou být pravidla týkající se organizace a chodu povinného subjektu jako např. spisový řád či docházkový systém, ale také pracovní postupy a konkretizace úkolů vyplývajících z působnosti povinného subjektu jako např. tok informací uvnitř povinného subjektu. Vždy se však musí jednat o takový vnitřní pokyn, kterým jsou dotčeny pouze subjekty, které jsou jimi vázány, a který tak přímo ani nepřímo neovlivňuje činnost povinného subjektu vůči osobám, které mu nejsou podřízeny.
14. Nezbytnost omezení práva na informace musí obstát především ve světle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, který omezení podmiňuje opatřením nezbytným v demokratické společnosti pro ochranu práv a svobod druhých, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnost. Z důvodu absence konkrétního legitimního cíle v čl. 17 odst. 4 listiny základních práv a svobod přitom nelze popřít jiné ustanovení ústavního pořádku. Ústavní soud dovodil, že svobodu projevu lze omezit např. také v zájmu ochrany autority a nestrannosti soudní moci, která je součástí pojmu právního státu, a to bez potřeby odkazu na výslovný legitimní cíl zmíněný v čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2017, sp. zn. IV. ÚS 2609/16). Ochrana autority soudu a jeho nezávislost a nestrannost je proto legitimním cílem, který lze ve vztahu k omezení informací zvažovat.
15. V projednávaném případě je předně nutno rozlišit zveřejňování rozhodnutí správních soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu www.nssoud.cz a evidenci judikatury, kterou Nejvyšší správní soud vede pro vlastní potřebu. Na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu je k dispozici Směrnice č. 3/2017, kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu (ve znění směrnice č. 3/2019). Podle jejího § 129 se na internetových stránkách uveřejňují všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kterými se řízení u tohoto soudu končí, a vybraná procesní rozhodnutí. V podrobnostech odkazuje krajský soud na tuto směrnici. Žalobce však ve své žádosti o informaci žádal poskytnutí celého textu směrnice či pokynu, který upravuje evidenci judikatury správních soudů, nikoli uveřejnění rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Takovou směrnicí je právě směrnice o evidenci judikatury.
16. Žalobcem požadovaná směrnice o evidenci judikatury slouží jako odborný aparát napomáhající rozhodovací činnosti soudců správních soudů. Evidence judikatury jim poskytuje podporu při jejich rozhodovací činnosti a může představovat jeden ze způsobů toků informací uvnitř správních soudů. Zcela jistě naplňuje znaky vnitřního pokynu podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.

17. Dále je podstatné, zda lze odůvodnit nezbytnost omezení práva na informace. Poskytnutí směrnice o evidenci judikatury se v projednávaném případě dostává do střetu s autoritou, nezávislostí a nestranností soudní moci, a proto je třeba zohlednit jejich vztah s právem na informace.
18. Pod pojmem nezávislý soud rozumíme samostatný speciální orgán státní moci, který na základě čl. 81 Ústavy ČR vykonává soudní moc. Nezávislost v sobě zahrnuje celou řadu aspektů, které v souhrnu vytváří předpoklady pro plnění úkolů soudní moci. Pro splnění podmínky nezávislosti je přitom nezbytné, aby *„soud mohl opřít svá rozhodnutí o svůj vlastní svobodný názor na fakta a na jejich právní stránku, aniž by měl jakýkoli závazek vůči stranám nebo veřejným orgánům a aniž by jeho rozhodnutí podléhalo přezkoumání jiným orgánem, který by nebyl stejně nezávislým v uvedeném smyslu“* (usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 2. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 41/2000). Nezávislost, stejně jako nestrannost soudu, představuje ideální model, kterému je třeba se co nejvíce přibližovat (srov. KOCOUREK, J. *Zákon o soudech a soudcích. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 12). Autoritě a nezávislosti soudů přitom lze přispívat také tím, že jim bude poskytnut prostor pro vytvoření vlastních podmínek pro rozhodovací činnost, které budou v souladu s právními předpisy a za splnění dalších podmínek (viz výše) do nich nebude zasahováno. Z toho vyplývá, že poskytování vnitřních pokynů, kterým je i předmětná směrnice o evidenci judikatury, by samo o sobě ohrozilo autoritu a nezávislosti soudu, neboť by jím byl odňat prostor pro vytvoření vlastních podmínek pro rozhodovací činnost. Uvedené platí za předpokladu, že tyto podmínky jsou souladné s právními předpisy. K tomu je vhodné připomenout, že směrnice o evidenci judikatury slouží k plnění povinností stanovených soudním řádem správním. Ochrana autority a nestrannosti soudní moci proto musí v projednávaném případě převážet nad právem na informace.
19. Nadto má krajský soud za to, že poskytnutí směrnice o evidenci judikatury by nenaplněovalo účel sledovaný zákonem o svobodném přístupu k informacím, tedy umožnění kontroly veřejné moci. Otázka, jak Nejvyšší správní soud eviduje judikaturu správních soudů a jakou formou tak činí, je čistě vnitřní záležitostí Nejvyššího správního soudu. Žalobci nepřísluší skrze zákon o svobodném přístupu k informacím kontrolovat způsob evidování judikatury, která navíc slouží výlučně vnitřní potřebě správních soudů při jejich rozhodovací činnosti.
20. Tento závěr by byl k neposkytnutí směrnice o evidenci judikatury sám o sobě dostačující. Pro úplnost však krajský soud k názoru žalobce o tom, že směrnice o evidenci judikatury nepředstavuje rozhodovací činnost a nelze tedy aplikovat § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, dodává následující.
21. Podle § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím povinné subjekty neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků. Toto ustanovení přitom povinným subjektům jednoznačně brání poskytovat jakékoli informace o rozhodovací činnosti soudů (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10).
22. Smyslem § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím je chránit nezávislost a nestrannost soudní moci. *„Soudy jsou zvláštními orgány státu, jejichž ústavně garantovanou vlastností má být též jejich nezávislost a nestrannost, a to ve vztahu ke konkrétním osobám, ale též veřejnému mínění a zejména pak vůči státu samotnému. Jen dostatečnou ochranou jejich nezávislosti a nestrannosti může být garantována ochrana občanů*

před riziky autoritativního režimu nebo třeba před vmanévrováním soudu do účasti na veřejném lynči. Za tím účelem je tedy právo veřejnosti na přístup k informacím z činnosti soudů v konkrétních případech omezeno. Vůle zákonodárce je přitom v tomto ohledu zcela zřejmá, jiné informace o rozhodovací činnosti soudů než ty, které jsou obsaženy v soudních rozhodnutích, povinné subjekty nemohou žadatelům poskytnout.“ Za rozhodovací činnost soudu je přitom nutné považovat „nejen postup soudů v řízení a jejich úkony směřující ke zjištění skutkového stavu věci a k jeho právnímu posouzení, ale i vlastní rozhodování soudů, resp. rozhodnutí ve věci samé“ (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 12. 2016, č. j. 29 A 133/2015-112). Rozhodovací činností se tedy myslí celý postup soudu vedoucí k rozhodnutí, a je třeba do ní zařadit také evidenci již vytvořené judikatury. Z § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím přitom plyne, že všechny informace o rozhodovací činnosti soudů jsou z práva na informace vyloučeny, kromě rozsudků. Patří sem proto např. také rešerše zpracované oddělením dokumentace a analytiky krajského soudu, které slouží výslovně pro jeho vnitřní potřebu (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2021, č. j. 30 A 56/2019-73).

23. Do zákonné výjimky z poskytování informací podle § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím patří také žalobcem požadovaná směrnice o evidenci judikatury, neboť slouží k podpoře jednoty rozhodování a soudci správních soudů z ní mohou v rámci své rozhodovací činnosti čerpat. Je tedy součástí rozhodovací činnosti soudu ve smyslu postupu soudu směřujícího k výslednému rozhodnutí.

V. Shrnutí a náklady řízení

24. S ohledem na výše uvedené došel krajský soud k závěru, že napadená rozhodnutí byla vydána v souladu s právními předpisy a žalobní námitky uplatněné žalobcem tak nejsou důvodné. Na základě § 78 odst. 7 s. ř. s. proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
25. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů řízení před soudem účastník, který měl ve věci plný úspěch. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovaný měl v řízení plný úspěch, ale v souvislosti s tímto řízením mu žádné náklady nad rámec jeho administrativní činnosti nevznikly, a proto krajský soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. října 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu